

Éld át a pillanatot!



RÁCZ-STEFÁN TIBOR

RÁCZ-STEFÁN TIBOR

Éld át
a
pillanatot!



Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

I. fejezet

~ Panka ~

BÁRMENNYIRE IS NEHÉZNEK ÍGÉRKEZIK EZ A NAP, egy könyvesboltba mindig élmény belépni, különösen úgy, hogy a kinti fogvacogtató hideget idebent nyári meleg váltja fel.

Rögtön le is kapom a kissé foltos kesztyűmet, és ropogtatom kicsit az ujjaimat, hogy visszatérjen beléjük az élet. Mélyet szippantok, és előnt a boldogság, mert a könyvek illata még a legborúsabb napokat is jobbá teszi.

Ekkor érzem meg a biztonsági őr vizslató tekintetét. Szinte keresztüldöfi a hátamat, lehetetlen figyelmen kívül hagyni. Kiver a frász tőle, aprónak, jelentéktelennek érzem magam, mint minden alkalommal, amikor meglátom az ősz szakállal keretezett képét.

A férfi biccent, de a szeméből süt a lenézés, amitől mintha meghalna bennem valami.

Lehajtott fejjel elindulok a könyvek felé, és csak akkor nyugszom meg egy kicsit, amikor eltűnik a hátamat égető pillantás.

– Panka, végre, megjöttél! – szólít meg a kollégám, Hanna.

Vörös pulcsit visel, rajta a Mikulás mosolyog fehéren, fülig érő szájjal. A frizuráját megint olyan fonatban hordja, mint Katniss *Az éhezők viadalában*. Annyira jól áll neki! Akaratlanul is a szénaboglyára emlékeztető hajamhoz érek. A tapintása akár a kiszáradt fű, csaldóttan és szégyentől égve ejtem a törzsem mellé a karom.

– A dedikálás két óra múlva kezdődik, de már most egy csomóan lézengenek a boltban.

– Tessék? – kérdezek vissza riadtan. Körbenézek, és leesik, hogy a szokottnál jóval többen vannak bent. Márpedig most amúgy is rengetegen lennének, hiszen holnap karácsony. – Ilyen korán megérkeztek? Mi a csudát kezdjük velük?

Hanna széttárja a karját, az arcára kiül a kétségbeesés.

– Nem állíthatjuk túl hamar sorba őket. A másodikon kellene kezdődnie a sornak, de akkor hangzavar lesz az interjúk alatt. Bastien a levelében azt kérte, legyen csend a beszélgetéseknél.

Abból viszont kalamajka lesz, ha nem kezdjük el sorba rendezni az embereket. Balhézni fognak, akik már korábban itt voltak, és né tán később jutnak az író elé, mint azok, akik utánuk érkeztek meg. Talán az első emelet lépcsőfordulójának végére kellene beállni, és onnan elindítani a sort, hogy elkerüljük a kellemetlen eseteket. A zsigereimben érzem, hogy ez lenne a helyes megoldás.

Már a számon vannak a szavak, de félek kimondani őket. Félek, hogy hülyeség, és elrontok valamit, aztán rajtam csattan az ostor.

Hanna is olyan magabiztosnak tűnik, így inkább hallgatok. Még akkor is, ha emiatt megint elveszítek egy darabkát abból a szóki-mondó és bátor lányból, aki régen voltam.

– Esetleg van valamilyen ötleted? – Hanna meglengeti előttem a kezét, és elismétli a kérdést.

Szétnézek a boltban, és jó pár lányt látok Binoche-könyvekkel sétálgatni. Nem egy borítón angol, szlovák vagy éppen cirill betűs cím virít. Pislogok egyet, hátha csak hallucinálok, de nem, ez a valóság.

Csomó ember eljött külföldről karácsony napja előtt, hogy szerezzenek egy Bastien Binoche aláírást... Nem lenne jó elrontani az örömeiket.

– Készítsük elő a terepet odafent, és majd Donát eldönti, mi legyen a sorral – javaslom Hannának, mire ő bólint.

– Egy biztos, ez a nap jó buli lesz, ugye? – kérdi Hanna, és kihallom a hangjából, hogy ő ezt komolyan el is akarja hinni.

Valahogyan erőt veszek magamon, és rámosolygok. Számomra ez a nap inkább félelmetesnek ígérkezik.

– Aaa, de cukik vagytok, nagy ölelést! – szólal meg mögöttünk egy mély hang. Meg sem kell fordulnom, hogy tudjam, ki az.

A nyakigláb Máté máris magához húzza Hannát, hátulról öleli őt, és egy óvatos puszit ad az arcára.

– Nagyon kétségbe lehattünk esve, hogy téged hívtunk el segítőnek – jegyzi meg Hanna nevetve, a tekintete elidőzik Máté gödröcskés mosolyán. – Még jó, hogy a fizetségként kapott könyveket mind nekem adod!

– Dávidnál jobb helyük lesz – feleli röhögve Máté. Egy közös barátjukra gondol. A szőke sráccal nyáron futólag én is találkoztam. Hanna azt mesélte, a pasijával egy amerikai egyetemen tanulnak tovább.

– Hát, amíg haza nem jön, lesz mit olvasnom – feleli Hanna diadalittasan, előrelép, és vigyorogva megpöcköli a Máté fején trónoló Mikulás-sapkát, mire a srác újra megvillantja gödröcskés mosolyát.

– Vigyázz velem! – fordul felém aztán. – Ez a csaj hallucinál. Három könyvet kiolvas egy héten, szerinted nyár végéig mennyit végez ki?

Hanna játékosan rácsap Máté vállára, mire a srác megpusztilja a homlokát, és mindketten elmosolyodnak.

Fel nem fogom, hogy lehettek ilyen élménytől, mégis cukik együtt. Már a számon a gondolat, de ezt is visszanyelem, inkább megnyomom a lift gombját, mikor hideg fuvallat lebbenti meg a hajamat. Újabb olvasók érkeznek, a kezükben egy-egy Bastien-könyvvel.

Nagy balhé lesz ebből, érzem...

– Hihetetlen, mennyien csípi az a gyereket! Még ha valami sze-xi pasi lenne, de tök nyomi – dörmögi Máté.

Tévedés! Bastien kifejezetten aranyos, pláne amikor viseli a szemüvegét, a lencsék mögé bújtatva azt a titokzatos szempárt, amiből árad a rejtély ígérete és az intelligencia. Ráadásul a nyáron feltöltött két tengerparton készült fotót, a tetkói is látszódtak, és ettől egyszeriben vagányabbnak tűnt számomra a srác. De mindez nem érdekelt, ha nem lenne olyan piszkosul tehetséges. A *Kristálypalota* tartott életben, amikor a legnehezebb időket éltem.

– Eszméletlenül tehetséges – szólalok meg nagy nehezen. Idegennek érzem a nyelvem a számban, és az ajkam is alig akar megmozdulni, de folytatom: – Megérdemli, hogy ennyien legyenek itt.

Bár ha tudnák, hogy a leveleiben milyen bunkó volt a srác, gyanítom, inkább otthon maradtak volna...

– Nekem akkor is sok húzó ez a semmiért. Képesek idejönni ilyenkor, csak azért, hogy egy random arc belefirkantsa a nevét a könyvükbe? – kérdi durcásan Máté, mire Hanna olyan képet vág, mint aki citromba harapott.

– Ne is figyelj rá! – fordul felém. – Próbálkoztam, de ez a mamlasz csak nem akar könyvmoly lenni.

– Na, Nyuszi, ne izélj, úgyis tudod, hogy az adaptációkat mindig megnézem veled – jelenti ki Máté, és úgy vigyorog hozzá, akár egy büszke óvodás, amitől Hanna szemmel láthatóan elolvad.

„*Tudod, mi az igaz szerelem? Amikor a párod összes hibáját elnézed, és a legrosszabb pillanataiban is ugyanúgy szereted, mint amikor a csúcson vagytok*” – jut eszembe egy idézet Bastien egyik könyvéből. Ahogy Hannáékra nézek, már kezdem kapizsgálni, milyen lehet ez az érzés, de mindennél jobban szeretném egyszer a saját bőrömmön is megtapasztalni.

– Kislányok, megjöttem! – A főnököm, Donát, vigyorogva megáll előttünk, és lehámozza magáról a hóféhér szövetkabátját. Alatta sárga inget visel, ami tökéletesen passzol a barna bőréhez. Összeüti a tenyerét, és úgy folytatja: – Alakul a nap, de nagyon! Most telefonált Binoche ügynöke, a hó miatt ott ragadtak Párizsban, így csak Bastien érkezik, de ő a vártnál hamarabb. Panka, menj az ajtóhoz, bármikor befuthat! Hanna, te hívd fel a bloggereket, hátha valaki korábban ideér az interjúra! Máté, menj a boltos kollégákhoz, hozzátok fel gyorsan a könyveket, és rendezzük be mielőbb a terepet a másodikon! Amennyien vannak itt, azt sem bánám, ha négyemeletes lenne az épület. Na, munkára, mucikák!

Olyan pattogósan repkednek az utasítások, amitől végképp inamba száll a bátorságom, hogy felhozzam a sorrendezés ötletét. Ha nekem lenne igazam, Donát már gondolt volna rá.

Így hát remegő térdel az ajtó felé baktatok, és már előre utálok, hogy nekem kell az ajtóban fogadnom Bastient.

Nem akarom leégetni magam előtte, de hát én vagyok az egyetlen a közvetlen munkatársak közül, akinek van felsőfokú angol nyelv- vizsgája.

A nevelőotthonban egyetlen dolgot tanultam meg igazán.

Ha ki akarok jutni onnan, ha fényes jövőt akarok magamnak, azért nekem kell megdolgozni. Senki sem fog pátyolgatni, sem unszolni, hogy tanuljak. Egyszerű volt a döntés: tanulok ezerrel, és kitörök a szorgalmammal, vagy ugyanolyan sötét jövő vár rám, mint amilyen a múltam volt. Én a harcot választottam.

Ahogy az ajtóhoz érek, már bánom, hogy korábban nem próbáltam egy-egy turistával angolul beszélni. Hiába vágom a nyelvtant, és olvastam rengeteget, a kiejtéstől mindig is félttem. Nem ártott volna gyakorolni. Talán szólítsak le egy olvasót?

Körbelesek, az emberek kezében lévő könyveket vizslatom, hátha felfedezek egy külföldi borítót valaki kezében, amikor feltűnik a fürtelem: az ór már megint furán méreget, a hátizsákomat fürkészi, én pedig igyekszem egyre apróbbra összehúzni magam, miközben a rajongók sorra tódulnak be mellettem az épületbe.

Csak a felcsendülő karácsonyi zenére koncentrálok, hagyom, hogy egy picikét rám telepedjen az ünnepi hangulat.

Ekkor lép mellém Donát, a kezében a telefonját szorítja, és az arcán harag vibrál.

– Megölöm a limuzin sofőrjét! – jelenti ki ridegen, az arca fintorba torzul. – Lerakta Bastient a Mammut előtt, azt hitte, ott van a nagy Ambrózia könyvesbolt. Aztán volt képe elhajtani, már Vác felé robog egy másik utasért.

– Azt a durva... – motyogom, mert ekkora blamát elképzelni sem nagyon lehet. Donát már adja is a kezembe a kabátom, a sálam és a sapkám is nála van.

– Nem bízom újra egy idegenre, hogy ideérjen az író. Ha jó munkát akarsz, olyanhoz fordulj, akiben bízol is. Nos, Panka, a négyes-hatossal tíz perc alatt odaérsz. Bent lesz az épületben, a földszinten a szökőkút mellett keresd, addig én telefonon nyugtatgatom.

Visszafelé gyertek taxival, kérj számlát a kiadó nevére, és kifizetjük. Siess!

Nem is felelek, csak kirontok az ajtón. A hópelyhek megragadnak a pulcsimon, a hideg a bőröm alá kúszik, de futok a villamos felé, röptében kapom magamra a kabátom, a lámpát szuggerálom, hogy váltson már át zöldre, addig a nyakamba dobom a sálamat, a sapkám a kezemben szorongatom, és sprintelni kezdek, amikor látom a Já-szai Mari tér felé közeledni a villamost. Levegő után kapkodva vágódom be az ajtaján, pont mielőtt az becsukódna.

Csak akkor döbbenek rá, hogy mi is a feladatom, amikor elindulunk a Margit híd felé.

Nekem kell Bastien Binoche-t bekísérni a boltba. És van egy olyan érzésem, hogy ideges lesz...

2. fejezet

~ Bastien ~

AZ, HOGY HULL A HÓ, ENYHE KIFEJEZÉS.
Ez a nyomoronc csak úgy szakad az égből.

Ráadásul ettől a dermesztő hidegtől csak még jobban beállt a combom. A fene az egészbe! Miért kell nekem még karácsony előtt egy nappal is dedikálni?

Otthon akarok lenni, és játszani a *The Witcher*rel, esetleg megnézni a sorozatot, ha már mindenki úgy ajnározza. És az sem izgat, hogy egyedül lennék a lakásomban. Apa úgyis vidékre utazik a nagyiékhoz, viszont oda tuti nem megyek vele, mert mindig szidják anyámat. De ami azt illeti, anyámmal és az új családjával sem szívesen tölteném az ünnepeket. Különösen, ha belegondolok, mennyire üvölt róla a lelkifurdalás minden alkalommal, amikor rám néz. Néha jobb egyedül.

Talán megpróbálhatnék írni. Végére is hetek óta ezzel áltatom magam és a kiadót is. Karácsonykor lesz majd időm, megjön az ihlet is.

Aha, na persze! Fogalmam sincs, hogy zárjam le a sorozatot.

Összebb húzom magamon a fekete kabátot, majd az előttem elsuhanó villamosokra siklik a tekintetem. A síneken túl impozáns épületek sora húzódik.

Hiába havazik erősen, jönnek-mennek az emberek. Ha nem fagyna le az ujjam, telóznék, helyett inkább feljebb cibálom a sálam, és a fejemre rántom a sapkám, kábé csak a szemüvegem látszódik ki.

Az a pasi is felhúzott a kiadóból. Azt mondta, menjek be a plázába, és maradjak a szökőkút előtt. Na, de bakker, a földszinten egyet sem találtam, hát miről beszél ez? Még én lennék a hülye? De a fenéket is, ezt a napot nem én rontottam el!

Komolyan, nagyon unom a magyar kiadót. Nem elég, hogy senki sem jött ki élém a reptérre, még rossz helyre is hoz a kocsit, amit küldtek.

Ekkor jelenik meg előttem egy idős bácsi, meghajol, és a kezét úgy tartja, hogy beletehessek egy kis aprót. Valamit karattyol is magyarául, nyilván nem értem, de elég ránézniem, alap, hogy pénzt künnyerál.

Felhorkantok. Utálok az ilyet.

A pali a fintorom láttán elbotorkál, és megáll egy csinos lány előtt, akit a sűrű, göndör, vörös haja mintha glóriaként ölelne körbe, különösen, ahogy a hópehelyek egy-egy pillanatig fehéren ragyogva ülnek meg a fürtjein, mielőtt elolvadnának.

A lány előkapja a kissé kopott pénztárcáját, szemmel láthatóan aprót keres. Végül nagyot sóhajt, és papírpénzt ad az öregnek. Ahogy mellém ér a lány, nem bírom ki, megkérdelem tőle:

– Miért segítettél neki? – Angolul szólítom meg, mert gyanítom, franciául itt kevesen tudnak.

Van bennem annyi tisztesség, hogy ne tegyem hozzá: *Minden, ami rajtad van, vakítóan tiszta, de látni a kabátodon, hogy viseltes, a*

kék farmered sem tűnik újnak. És kesztyűt sem vettél fel, hiába a farkasordító hideg.

Első blikkre azt hinném, hogy ez a lány szorul segítségre.

– Mert azt mondta, éhes – feleli tökéletes angolsággal. – És én tudom, milyen kegyetlen dolog az éhség.

A szívembe markolnak a szavai. Nem tudom, mit felelhetnék, de már bánom, hogy én nem adtam annak a bácsinak.

A lány megáll mellettem, és szétnéz. Hatalmasat sóhajt, a levegő fehér páráként szökik ki telt ajkai közül.

– Valaki cserben hagyott, és nem jött el a találkozódra? – nyögöm ki nagy nehezen.

– Á, dehogy. Erőt kell gyűjtenem, hogy bemenjek. A szökőkútnál vár rám egy író, a dedikálására viszem, de biztos őrjöng. Amúgy is elég nagyképű, szóval móka és kacagás lesz.

– Valóban? – kérdezek vissza, és vigyorgok, noha ő ezt nem láthatja az arcomat szinte teljesen eltakaró sáltól.

Felém fordul, az arcán zavar, de közelebb lép, és szinte suttogva szólal meg:

– Kész hisztérika a srác. Olyan örült kívánságai voltak a dedikálására, hogy alig akartuk elhinni. Még azt is kikötötte, milyen tollat hajlandó a kezébe venni!

Hű, szóval ilyen vagyok a másik oldalról?

– Hát, ez hallatlan – felelem vontatottan. – Egy kiadónál dolgozol? – Bólint, amitől meglibben a hajkoronája. – Minden író ilyen durva?

– Á, dehogy, csak ő ekkora barom, a saját magyar szerzőink imádni valóak. Megpróbálok majd jó képet vágni a franciához, amikor meglátom. Minden munkatársam erre gyúr.

– Az kemény lehet – mondom, és a hátam mögé dugom a kezem.
– Én biztos beszólnék neki valamit.

A lány elkuncogja magát, a hangja túl édes ahhoz képest, mennyire felvágták a nyelvét.

– Imádnám megtenni, de nem sérthetjük meg.

– Persze, fontos ügyfél – bólintok. – Érthető.

– És te? Vársz valakire? – kérdez vissza a lány.

Akaratlanul is elmosolyodom.

– Ó, igen, egy barátomra. Nagyon izgalmas utazás vár ránk.

– Jól hangzik – válaszol, aztán a kezét tördelve felém fordul. – Nem akarok lebögni a ficsúr előtt, ezért kérlek, mondd meg, nagyon para az angolom?

– Ó, szóval csak emiatt beszélgetsz velem? És én még azt hittem, buksz a szemüveges eszkimókra – mondom a flörtölős hangomon. A tekintetén látom, hogy betalált.

– Ritkán beszélek angolul, inkább írásban és olvasásban vagyok jó.

– Teljesen rendben van a kiejtésed – nyugtatom meg, mire felsőhajt, és angyali mosoly kúszik az arcára.

– Köszí, tényleg! De most már mennem kellene.

Tetszik nekem ez a csaj, mert őszinte, szókimondó, és tud kedves is lenni. De a legjobban az jön be, hogy fogalma sincs róla, ki vagyok. Egyvalamit viszont ki kell derítenem, mielőtt lehull a lepel.

– És legalább tehetséges a fazon?

A torkomban dobog a szívem a válaszára várva.

– Nem ő a legtökéletesebb író, akadnak hibái, de imádom a regényeit, engem mindegyik rabul ejtett. – Látva az arcán a lelkesedést, vigyorogni támad kedvem. – Amióta tart a dedikálás megszervezése, azon gondolkodom, hogy lehet egy ennyire tehetséges ember ekkora

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

sznob. És vajon mindig is ilyen volt, vagy a hírnév tette őt ennyire kibírhatatlanná? Ha utóbbi, az olyan szomorú. Senkinek sem lenne szabad elszállnia a sikertől, de nekem úgy fest, ő már nem áll két lábbal a földön.

Mondanék valamit, de elakad szavam, mert tudom, soha nem tolná senki a pofámba azt, amit ő, különösen, mert a baleset óta úgy kezelnek, mintha porcelánból lennék. Régóta nem volt velem senki sem igazán őszinte, és imádom, hogy ő az.

Remélem, továbbra is megmondja majd az igazat, és nem alakoskodik. Idáig fel sem tűnt, mennyire vágyom erre.

– Te mindig ilyen beszédes vagy az idegenekkel?

– Nem – mondja egyszerűen, és kecses mozdulattal letörli az arcára hulló hópelyheket. – Egyszerűen jó ötletnek tűnt gyakorolni az angolt, mielőtt odavetem magam az ördög elé. Ráadásul van benned valami, talán az, ahogy nézel. Megnyílik neked az ember.

– Ó, igen, ezt mondták már. Szeretek hallgatni, talán ezért is vagyok jó a szakmámban. – Leveszem a sapkám, és a hajamba túrok. A sálam is lehúzóom a szám elől, és a jobb kezemmel kicsit megigazítom a szemüvegem. – *L'enfer est vide, tous les démons sont ici.*

Tátott szájjal mered rám, amit rettentően élvezek. Sejtettem, hogy nem tud franciául, de gyanítom, mostanra már felismert.

– *Üres a pokol. Itt van minden ördög.* Shakespeare – mondom neki széles vigyorral. – *Bonjour.* Bastien Binoche vagyok.

Annyira remélem, hogy így is őszinte marad velem. Olyan felémelő érzés volt, ahogy a szemembe mondta azt, amit mások csak a hátam mögött mertek.

Mondd csak, ugye, nem fogsz alakoskodni? Kérlek, mondd, hogy nem!